

Fritagelse i yderligere Omfang for Bygningsafgiften. Forslaget er altsaa fremkommet i Folketinget ved privat Initiativ, og man er der bleven enig med mig. Jeg skal tillade mig at gennemgaa Forslagets Bestemmelser.

Den første Paragraf gaar ud paa at indføre en ny Fritagelse, hvorimod de 3 følgende Paragraffer nærmest kunne betegnes som Fortolkninger af de gældende Bestemmelser. I § 1 bestemmes det, at „Haandværkere paa Landet, som udføre det under deres Haandværksdrift henhørende Arbejde enten selv eller ved Hustrus og Børns Hjælp, fritages for at svare Bygningsafgift osv.“ Med Hensyn til Bygningsafgiften paa Landet er Forholdet det, at de Bygninger, der høre til Gaarden, ere fritagne. Ved Huse ere Fritagelsen betinget af den Brug, der gøres af dem. Reglen er den, at de Huse ere fritagne, der bruges til Landbrug; endvidere de Huse, hvis Beboere høre til Arbejder- eller Tyendeklassen, samt enkelte andre, som jeg ikke skal komme ind paa; endelig er der en Undtagelse, der har en ikke ringe Betydning, nemlig at saadanne Erhverv, der maa henføres til Husfid, have ikke Forpligtelse til Svarelse af Bygningsafgift. Denne Bestemmelse er gennem en meget lang Praksis bleven behandlet saaledes, at man har gjort Anvendelsen saa vid som mulig. Dette staar sikkert i Forbindelse med, at før Næringsloven af 1857 vare paa Landet de Erhverv, til hvis Udøvelse der ikke krævedes Næringsadkomst, tillige fritagne for Pligten til at svare Bygningsafgift. Denne Bestemmelse forandredes ved Næringsloven, og det har sikkert haft en ikke ringe Indflydelse paa den Praksis, der udviklede sig med Hensyn til det saakaldte Husfidsarbejde. Nu er der deraf i Tidens Løb opstaaet den Ulempe, at der paa Landet findes en Række smaa Haandværkere, der ikke kunne henføres til dem, der udføre Husfidsarbejde, men som ikke desto mindre maa siges at være stillede saaledes, at der kan være Grund til at fritage dem for Bygningsafgift. § 1 fritager derfor de Haandværkere paa Landet, der udføre deres Arbejde ved Hustruens eller Børns Hjælp, man har der ikke alene holdt sig til de umyndige Børns, men sat „Børn“ i det hele taget. I enkelte Tilfælde kan man ganske vist derved komme til at gaa noget videre, idet en Mand kan sidde med et Par voksne Sønner og udøve en Virksomhed, der let taber Karakteren af at være Smaaerhverv; det gælder imidlertid her om at komme til praktiske Regler, og det, at

man har udvidet Bestemmelsen til at tage Børn i Almindelighed ind under Reglen, har ikke nogen større finansiel Betydning. Jeg har, som sagt, ment at kunne gaa med til denne Fritagelse.

Blandt de Bestemmelser, der indeholdes i de følgende Paragraffer, er der først og fremmest den, at Avlsbrugere paa Købstædernes Bymark fritages for at svare Bygningsafgift af deres Bolig, saafremt de ikke drive anden Næring. Ifølge Forordningen af 1802 ere Udhuse i vid Forstand, Staldbygninger o. s. v., fritagne for at svare Bygningsafgift, for saa vidt Brugerne drive Landbrug; derimod skal der svares Bygningsafgift af Boligen. Imidlertid er denne Bestemmelse, hvorefter Landbrugere paa Bymarken skulle svare Bygningsafgift af deres Bolig, men være fritagne for at svare Bygningsafgift af de øvrige Bygninger, ikke gennemført overalt. Der er i Tidens Løb opstaaet store Uregelmæssigheder i saa Henseende, og jeg har ment, at det var bedst at komme ud derover, saaledes at man gav den Regel for Boliger paa Bymarken, naar Brugerne ere Landbrugere, at de ogsaa blive fri for Bygningsafgift, altsaa den samme Regel, som finder Sted med Hensyn til selve Landet. — § 3 forandrer en Fortolkning, som Administrationen hidtil har fastholdt med Hensyn til de Bestemmelser, der findes i Lovene af 16de April 1873 og 14de April 1893. Disse Love gaa ud paa at fritage Smaaoliger af et vist Areal, nemlig 110 Kv.-Alen i Købstæderne og 130 Kv.-Alen paa Landet, for at svare Bygningsafgift. Bestemmelsen i Loven af 1873 gaar ud paa, at Boliger, hvis Udstrækning ikke er større end 100 Kv.-Alen i Købstæderne og 120 Kv.-Alen paa Landet, skulle være fritagne, men ved Loven af 1893 blev der lagt 10 Kv.-Alen til. Derved vilde der nu ikke opstaa nogen Vanskelighed, naar man ikke i Forordningen af 1802 havde en Bestemmelse, der gaar ud paa, at Loftet og Loftsværelser, hvis Vinduer ere i Taget eller i Gavlen, tages ikke med i Beregningen, altsaa ere afgiftsfri. Ifølge Forordningen af 1802 har Administrationen ment, at naar der er Spørgsmaal om Fritagelse for Smaaoliger i Henhold til Lovene af 1873 og 1893, og Bestemmelsen der er formuleret saaledes, at der er sat et vist Maal for Boligens Udstrækning, maatte man ved Beregningen af Udstrækningen ogsaa medtage Værelser, hvis Vinduer ere i Taget, thi ganske vist ere disse Værelser afgiftsfri ifølge Forordningen af 1802, men da de dog bidrage til at bestemme Stør-